

Predmet: „Kobre“

Sud: Viši sud u Nišu

Broj predmeta: K. 184/2013

Krivično delo: terorizam iz člana 125 u vezi sa članom 139 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa članom 22 KZ SRJ

Okrivljeni: Šićer Maljoku, Džafer Gaši, Demuš Gacaferi, Dema Maljoku, Argon Isufi, Anton Čuni, Alija Rabit i Rustem Beriša

Više javno tužilaštvo: Ivan Stanojević

Sudsko veće: sudija Nebojša Žikić, predsednik veća
sudija Grozdana Jovanović, članica veća

Glavni pretres: 09.02.2016.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Veštak Radovan Karadžić

Sudski veštak medicinske struke Radovan Karadžić je naveo da je bio član komisije veštaka Zavoda za sudsku medicinu iz Niša koja je 2009. godine obavila veštačenje povreda oštećenih Saše Kostića, Slađana Jovanovića, Gorana Tasića i Bobana Mihajlovića. Ostao je pri ranije datom nalazu i mišljenju, odnosno tvrdnji da su oštećeni Kostić, Jovanović i Tasić kritičnom prilikom zadobili lake, a oštećeni Mihajlović teške telesne povrede. Komisija veštaka je u decembru 2015. godine, na osnovu raspoložive dokumentacije, izvršila veštačenje povreda i uzroka smrti za oštećene Milana Bundala, Iliju Pavlovića, Vladimira Radoičića, Miladina Gobeljića i Miroslava Jocića. Kod ovih oštećenih je utvrđeno da su kritičnom prilikom zadobili bezuslovne smrtonosne povrede. Objasnio je da su to teške i po život opasne povrede kod čijeg postojanja se ni blagovremenom lekarskom intervencijom ne može spasiti život. Komisija veštaka je u februaru 2016. godine izvršila dopunu svog nalaza tako što je veštačila povrede koje su zadobili oštećeni Goran Loznica i Goran Simić, utvrdivši da su ovi oštećeni zadobili teške telesne povrede.

U nastavku dokaznog postupka izvršen je uvid u dva video-snimka u formi dokumentarnih filmova na albanskom jeziku o pripadnicima OVK. Prvi snimak se odnosi na pripadnike OVK u reonu karaule Košare i govori o borbama vođenim tokom 1999. godine. Na drugom snimku, pod nazivom „Izgubljeni tragovi“, koji govori o Agimu Ramadaniju, komandantu snaga OVK na Košarama, vidi se postavljanje zasede 30. septembra 1998. godine, u periodu oko 8 časova, na nepristupačnom šumovitom terenu, zatim oko 11:45 otvaranje vatre iz pešadijskog naoružanja, zaustavljeno vojno vozilo *pincgauer* T 5296 i tela stradalih vojnika, kao i pripadnici OVK koji prilaze vozilu i uzimaju vojnu opremu i naoružanje. Takođe se vide pripadnici OVK čija su imena označena na snimku i koji (po rečima učesnika u postupku, koji imaju prevod video-zapisa) govore o napadu na pripadnike VJ. Zatim, na delu snimka od 1. oktobra 1998. godine, vide se izloženo naoružanje i vojna oprema, kao i lične stvari stradalih pripadnika VJ.

Takođe je, u nastavku dokaznog postupka, izvršen uvid u pismena koja se nalaze u spisima predmeta.

Završna reč tužioca

U završnoj reči, tužilac je naveo da su tokom ovog postupka preduzete sve procesne radnje koje je naložio drugostepeni sud, ali da ničim nije dovedeno u sumnju činjenično stanje koje je utvrđeno u prethodnom postupku. Kako je ostao pri ranije datoj završnoj reči, smatrao je da nema potrebe da ponovno vrši analizu svih izvedenih dokaza. Istakao je da je tokom postupka tužilaštvo dokazalo postojanje organizovane terorističke grupe čiji su pripadnici i optuženi, kao i njihove ciljeve – vršenje nasilja i ugrožavanje državnog uređenja SRJ. Za to postoje materijalni dokazi, u vidu video-zapisa, kao i iskazi oštećenih koji su preživeli terorističke napade. Ne postoji dilema o motivima zbog kojih su optuženi postupali, a to je bezrazložan protivpravni napad u cilju ugrožavanja ustavnog uređenja SRJ iz nacionalističkih razloga. Takođe smatra da je nesporno utvrđeno kako su nastupile veoma teške posledice izvršenja ovog krivičnog dela. Predlaže da se okrivljeni oglase krivim i da im se izreknu kazne zatvora u trajanju od 15 godina, koje su im u ranijem postupku već bile izrečene. Objasnio je da su takve kazne okrivljenima bile izrečene prvostepenom presudom Višeg suda u Kosovskoj Mitrovici, ali da se tužilaštvo na takvu presudu nije žalilo, što predstavlja procesnu smetnju za traženje strože kazne, odnosno kazne zatvora u trajanju od 20 godina.

Završna reč punomoćnika oštećene Lozanke Radoičić

Punomoćnik oštećene Lozanke Radoičić, majke stradalog vojnika Vladimira Radoičića, svoju završnu reč je u pismenoj formi predao sudu. Stoga je u kratkim crtama naveo da ovaj postupak traje više od 16 godina, što je za porodice stradalih veoma bolno i teško. Donošenjem presude u ovom postupku srpsko društvo treba jasno da kaže da ove žrtve nisu bile uzaludne. Smatra da je tokom postupka u potpunosti dokazano da su okrivljeni izvršili delo za koje se terete, ali da se u njihovom ponašanju stiču i elementi krivičnih dela ugrožavanja teritorijalne celine iz člana 116 KZJ, zatim oružane pobune iz člana 124 KZJ i, konačno, oduzimanja ličnih stvari od ubijenih na bojištvu iz člana 147 KZJ, te predlaže da se oglase krivim i za ova krivična dela.

Završna reč oštećene Lozanke Radoičić

Oštećena Lozanka Radoičić je u završnoj reči navela da prihvata završnu reč tužioca i da želi da se ovaj postupak konačno pravnosnažno okonča, te da kroz presudu država prizna stradale kao žrtve, jer su stradali kao njeni vojnici, vršeći svoju dužnost. Pridružila se krivičnom gonjenju.

Oštećeni Milun Gobeljić, Slavko Pavlović, Dušanka Pavlović i Goran Loznica u završnim rečima su naveli da u celosti prihvataju završnu reč tužioca i da se pridružuju krivičnom gonjenju.

Završna reč branioca okrivljenih

U završnoj reči, branilac okrivljenih je istakao da je on branilac po službenoj dužnosti, ali da će se potruditi da svoj posao obavi kao profesionalac. Naveo je da mu je kao čoveku teško palo što su živote izgubili mladi ljudi, te da njihove porodice neće imati satisfakciju ukoliko se ne utvrdi ko je odgovoran za njihovo stradanje. Smatra da postoji neutemeljenost optužnice jer za još oko 30 lica nisu utvrđeni identitet i oblici učešća u kritičnim događajima. Naime, prema iskazu svedoka, čuo je da pripadnici OVK razgovaraju i na srpskom jeziku pored albanskog, što

upućuje na zaključak da je u njihovim redovima možda bilo i plaćenika iz Bosne i Hrvatske. Tokom postupka nisu utvrđene činjenice koje bi nesporno ukazivale na odgovornost okrivljenih. Optužnica se zasniva na video-snimku, gde je evidentno da su okrivljeni iznosili svoje učešće, ali se takođe može postaviti logično pitanje da li je to baš tako. Nesporno je da su okrivljeni bili na mestu kritičnog događaja, ali nema drugih dokaza da su izvršili krivično delo, jer postoji mogućnost da su se okrivljeni samo hvalisali svojim navodnim učešćem u izvršenju dela. Ističe da oštećeni nisu mogli da identifikuju okrivljene, pa predlaže sudu da ih oslobodi od krivične odgovornosti.

Fond za humanitarno pravo